

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1908.

Leto IX.

Cesarjev dan.

Po dolih razlega mogočen se strel,
po mlajih vihrajo zastave.

Naš narod današnjega dne je vesel,
ves narod z gorá in s planjave.

Tu zbrali smo se, da praznujemo dan,
ki ravno za nas prevesel je.

S tem dnevom očeta dobil je Slovan,
s tem dnevom živeti začel je.

Minulo bo letos že šestdeset let,
kar cesar Franc Jožef nas vlada.

Res, blažjega carja ni videl še svet!
On oče je naš, naša nada.

Rokó nam podal je, krivico zatl;
razdrl je žuleče okove.

Sirotam premnogo solzá je otrl,
kdo šteje dobrote njegove?!

Zato se hvaležno spominjamo mi
dobrot teh nešteti vladarja,

zato tudi dan ta praznujemo mi,
zato mi proslavljamo carja! —

O, cesar presvetli, premili vladar!

Ohrani naj Bog Te let mnogo;
da še boš kot bil si skrben gospodar,
ki varuje deco ubogo!

Hvaležni otroci Ti bodemo mi,
vsi zvesti in vdani do smrti.

In proti sovražnikom bodemo mi
jeklen in nezrušen steber Ti.

O, Oče dobrotni, ozri se z neba!

Goreče Te prosimo zbrani:

„Ti čuvaj cesarja premilostnega!

Še mnogo nam let ga ohrani!“

Janko Žirovnik.

